

CIKEL ORKESTRSKIH KONCERTOV

5. abonmajski koncert

Petek, 27. marec 2009, ob 19.30
Dvorana Union Maribor

KOMORNI GODALNI ORKESTER SLOVENSKE FILHARMONIJE

KLEMEN HVALA umetniški vodja
ENRICO DINDO – violončelo
MARKUS FORSTER – kontratenor

2008 | 2009

Koncert sta podprla Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Maribor.

Informacije in prodaja vstopnic: Narodni dom Maribor, Ulica kneza Koclja 9, 2000 Maribor, vsak delavnik od 8.30 do 18. ure, v soboto od 9. do 12. ure ter uro pred koncertom v Dvorani Union v Mariboru.
Tel. 02 229 40 11; 02 229 40 50; 040 744 122; 031 479 000. **E-pošta:** info@nd-mb.si, prodaja@nd-mb.si

<http://www.nd-mb.si/>

Italijanski
inštitut
za kulturo
v Sloveniji

Spored

JOSEPH HAYDN (1732–1809)

Koncert za violončelo v C-duru, Hob. VIIb/1

Moderato

Adagio

Finale: Allegro molto

LOJZE LEBIČ (*1934)

Per archi (Za godala) – novo delo

* * *

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL (1685–1759)

Tamerlano, HWV 18

Uvertura

Spremljani recitativ »Chi vide mai« in arija »Benché mi sprezzì« (Andronico)

Arija »A dispetto d'un volto ingrato« (Tamerlano)

Menuet

Flavio, Re de'Langobardi, HWV 16

Recitativ »Privarmi ancor« in arija »Rompo i lacci« (Guido)

Serse, HWV 40

Spremljani recitativ »Frondi tenere« in arija »Ombra mai fù« (Serse)

Giulio Cesare, HWV 17

Arija »Al lampo dell'armi« (Cesare)

Koncert za violončelo in orkester v C-duru (Hob. VIIIb/1) **Josepha Haydna** je dolgo časa veljal za izgubljenega; edini vir zanj je bil Haydnov katalog iz leta 1765, v katerem je skladatelj zabeležil prvo temo. Šele leta 1961 je češki muzikolog Oldřich Pulkert v praškem Narodnem muzeju odkril prepise partov dvesto let starega koncerta; za nastanek skladbe med letoma 1761 in 1765, ko je Haydn že deloval v Esterházyjevi kapeli, govorijo tudi motivične podrobnosti z drugimi njegovimi deli iz tega časa. Najbrž je bil koncert napisan za nadarjenega čelista Weigla, ki je kasneje zapustil kapelo in odšel na Dunaj (tam je izvajal tudi Haydnove godalne kvartete). Poleg koncerta v C-duru je nedvoumno izpričan samo še en Haydnov *Koncert za violončelo in orkester v D-duru (Hob. VIIIb/2)*, ki je od prvega sicer bolj znan. Veliko število njegovih koncertov za orkester in najrazličnejše soliste (od violine do kontrabasa, flavte in fagoča, trobente in roga) je izgubljenih, napisal pa naj bi jih približno 30. Poleg tega je še vedno nekaj koncertov, pri katerih Haydnovo avtorstvo ni nedvoumno potrjeno. Ker naj bi Haydn za razliko od Mozarta za to zvrst kazal tudi nekoliko manj zanimanja, so mnogi glasbeni zgodovinarji menili, da ta dela ne izkazujejo posebnega bogastva domislekov ali kakšnega posebnega eksperimentiranja. Vendar je ta ocena krivična in pretirana, še zlasti, če Haydnove koncerte ocenjujemo pod isto lupo kot Mozartove. Nekateri se morda današnjemu ušesu zdijo v primerjavi z dosežki sodobnih instrumentalistov tudi premalo virtuozni, čeprav so tehnično dokaj zahtevni. Haydnov koncert je že oblikovan po sonatnih principih, vendar so še vedno močno opazni vplivi baročnega koncerta grossa. Orkestralni solistični odseki so od tutti delov strogo ločeni; v slednjih violončelo zgolj podvaja kontrabas. Prvi stavek preveva svečan ton, ki ga še poudarja punktiran ritem, občasno pa se violončelo oglasi tudi v bolj liričnem vzdušju. Drugi stavek je tridelna pesemska oblika v počasnem tempu, kjer solista spremlja le godalni ansambel. V hitrem sklepnem

stavku se v zasedbo spet vključijo pihala, solistične figure violončela pa postanejo glavno energično gonilo stavka, ki ga značilno obarva tudi patetičen preobrat v mol. Poteza nemira pa se razreši v briljantnem finalu.

Skladatelj, dirigent, pedagog in glasbeni pisec **Lojze Lebič** je po maturi na gimnaziji Ravne diplomiral iz arheologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Na Akademiji za glasbo je študiral kompozicijo pri Marjanu Kozini in dirigiranje pri Danilu Švari, izpopolnjeval pa se je tudi v tujini. S skladateljskim delovanjem je začel v skupini Pro musica viva. Po intenzivnem in kritičnem soočanju s sodobnimi kompozicijskimi težnjami je izoblikoval osebno glasbeno govorico, ki vedno raste iz nasprotja: iz nasprotja med asketsko zadržanostjo in zvočno silovitostjo, iz nasprotja med svetovljansko modernostjo in zaverovanostjo v dediščino preteklih kultur, zlasti kulture rodne koroške dežele. Zvest je umetniškemu, teži h glasbeni univerzalnosti, a ustvarja iz dejavne družbene občutljivosti za svoj čas in poslušalce v tem času – kljub temu, da se zaveda, da je razdalja med skladateljem in njegovimi poslušalci danes večja, kot je bila kdajkoli prej. Obenem je Lebič znan kot prodomen mislec o glasbi, ki tudi svojo lastno ustvarjalnost nenehno pretehtava. Leta 1998 je tako dejal: »Več ko je za mano napisanih not in skladb, bolj me ob vsaki skrbi, ali so prave. In vse bolj sem prepričan, da je za dobro glasbo potrebna milost, potem šele večščina.« Lebičeve skladbe so bile izvajane na številnih pomembnih festivalih doma in v tujini, za svoje glasbeno delo je prav tako prejel že mnogo nagrad (če omenimo samo večji slovenski priznanji: Prešernovo nagrado za skladateljski opus leta 1994 in sprejem med člane SAZU leta 1995). Lebičeva instrumentalna, vokalna in vokalno-instrumentalna dela v svoje sporede radi uvrščajo mnogi odlični slovenski in tuji glasbeniki, nekatera med njimi (zlasti zborovska) pa so pravzaprav že postala del železnega repertoarja slovenskih izvajalcev. O svoji noviteti skladatelj pravi: »Skladba *Per archi / Za*

godala je nastala na pobudo in po naročilu Komornega godalnega orkestra Slovenske filharmonije. Je iz treh med seboj povezanih delov: odločnega dramatičnega začetka in ponotranjenega mirnega srednjega dela, ki se postopno preoblikuje v živahnejši zaključek. Kljub sodobnim usmeritvam pri izbiri in oblikovanju gradiva je delo naravnano k oblikovni zaokroženosti in umetniški izraznosti. Skladba je nastajala z mislijo na plemenito zvočnost godal, pa tudi na odlične mojstre, zbrane v Komornem godalnem orkestru Slovenske filharmonije. «

Ko je **Georg Friedrich Händel** konec leta 1710 prvič stopil na angleška tla, ni nič kazalo na to, da bi nameraval tam ostati dlje časa – kaj šele takorekoč do smrti. Službeno je bil kot kapelnik vezan na Hannover, kamor je za leto in pol še odšel, a leta 1712 ga spet najdemo v Angliji, od koder se ni nameraval prav kmalu vrniti. Po smrti kraljice Ane je angleški kralj Jurij I. postal Händlov hannovrski delodajalec, ki je bil tudi tu njegov mecen (čeprav naj bi mu sprva zameril njegovo bivanje na Angleškem zaradi odsotnosti v Hannoveru). Händel se je tedaj tudi uradno preselil v London, kjer je kot hišni skladatelj sprva bival in deloval pri različnih mecenih (v Burlingtonovi hiši, v palači v Cannosu), dokler se ni dokončno naselil v svoji hiši na ulici Brook Street.

Ob vsem tem se je nenehno in z vso silovitostjo posvečal komponiranju. Kot skladatelj, ki je vedno uspešno združeval različne sloge in ki so mu kot navdih velikokrat služile že slišane melodije (drugih skladateljev ali lastne), je napisal precej del za obrede anglikanske cerkve, v katerih je združil svoje kompozicijsko znanje iz študijskih let v Nemčiji in Italiji s Purcellovimi umetniškimi dosežki. Njegova največja ustvarjalna energija pa je prav gotovo veljala italijanski operi, za katero je bil angleški teren tedaj odlično pripravljen. Kljub prvotnemu negotovanju nad nerazumljivostjo opere serie, ki je imela v tradicionalnih angleških »maskah« (glasbenih delih z igro, petjem in govorom v angleškem jeziku) močno konkurenco, je leta 1706 v Londonu požela

velikanski uspeh italijanska opera *Camilla*. Leta 1708 je prvič nastopil kastrat Nicolini, ki je s svojim petjem navdušil občinstvo – vrata so se tedaj odprla tudi drugim italijanskim pevcem, ki naj bi bili veliko boljši od domačih – angleških. V tej dobri dve desetletji trajajoči ugodni klimi je nato nastopil Händel, ki je skupaj s somišljeniki promoviral italijansko opero kot dirigent, skladatelj in soustanovitelj družbe The Royal Academy of Music (1720–1728). Družba je bila že od samega začetka finančno (pre)ambiciozno zasnovana, saj se je preživljala zlasti s subskripcijami plemstva in gosposke, ki nato leta 1728 visokim honorarjem italijanskih pevcev niso bili več kos, poleg tega pa je zanimanje publike za italijansko opero (tudi zaradi škandalov in rivalstva med italijanskimi opernimi pevci) vse bolj upadalo.

Največji uspeh med Händlovimi italijanskimi operami v Londonu je požel *Rinaldo* (1711). A tudi kasneje je skladatelj navdušil občinstvo tako s svojo glasbo kot z izborom italijanskih pevcev, ki jih je po Evropi »novačil« kar sam, ljudje pa so bili navdušeni tudi nad bleščečimi kostumi in odrskimi kulisami. V letu 1723 so nastale tri opere: *Flavio*, *Giulio Cesare* (Julij Cezar v Egiptu) in *Tamerlano* (Timurlenk) na besedilo Händlovega sodelavca in prijatelja iz Burlingtonovega kroga, Nicola Francesca Hayma. Uspeh ni izostal; anonimni pisec je ob *Flaviu* in *Giuliu Cesaru* zapisal: »Šele ti [Händel] si pokazal, kako velika zna biti moč glasbe. Na katero zemeljsko moč razen tvoje harmonije bi lahko sploh upali razglašeni sinovi Anglije?«

Flavio je s prepletom tragičnega in komičnega nekakšna parodija italijanske herojske opere serie. Ljubezen dveh mladih parov preprečuje avtoriteta; pa najsi bo to avtoriteta vladarja Flavia, ki se zaljubi v hčer svojega dvorjana, čeprav ta že ima svojega izbranca (Teodata in Vitige), ali pa za starševsko avtoriteto Ugoneja, ki od sina Guida terja maščevanje zaradi žalitve – ta mora zato ubiti očeta svoje zaročenke Emilie. Vendar ima zgodba srečen konec, na kar nakazuje že raba komičnega elementa. V Guidovi ariji »Rompo i lacci«

s predhodnim recitativom smo priča notranji razdvojenosti nesrečnega ljubimca, ki je razpet med dolžnostjo in ljubeznijo.

Tudi **Giulio Cesare** ima kljub večji resnobi kar nekaj komičnih elementov. Vendar je tu Händlovo psihološko orisovanje značajev še bolj poglobljeno kot v marsikateri prejšnji operi; za komponiranje te opere si je vzel tudi več časa. Cezar po zmagi v Egiptu podleže čarom Kleopatre, ki bi ga rada pridobila na svojo stran, da bi prevzela oblast od svojega brata Ptolemeja. Ta se izkaže za vladarja, ki s svojimi sovražniki okrutno ravna – obglavil je svojega (in Cezarjevega) sovražnika Pompeja, zato se Cezar z gnusom odvrne od njega in njegovega poslanca Achilla. V opero je vpletena še nesrečna zgodba Pompejevega sina Sesta in njegove matere, vdove Cornелиe, ki se mora braniti pred dvorjenjem Ptolemeja in Achilla. Ta dva Pompejeva krvnika zdaj kujeta načrte za prevzem oblasti od Cezarja, pri katerem sta v nemilosti. Kleopatra svojega izbranca svari, naj pobegne, ta pa kot bojevnik v ariji »Al lampo dell'armi« sprva tega noče in zanika vsak strah. Nato res odide, da bi se vojskoval. Pri prvi izvedbi v Londonu je vlogo Julija Cezarja pel kastrat Senesino, sicer eden najslavnejših pevcev svojega časa in velika pridobitev Kraljeve akademije. Anekdota pravi, da se je prav sredi te neustrašne arije močno prestrašil, ko je nanj skoraj padel eden večjih odskih rekvizitov.

Tudi v **Tamerlanu** srečamo zgodbo o vmešavanju tirana v ljubezen mladega para. Tamerlano (ali Timurlenk) se, kljub temu da je sam zaročen z Irene, zaljubi v hčer svojega poraženega sovražnika Bajazita. Ne ve pa, da je z njo že zaročen njegov zaveznik Andronico, grški knez, ki mora zdaj pri njej posredovati zanj. V zameno za to mu ponuja roko Irene in Bajazitovo osvoboditev. Andronicova arija »Chi vide mai« odraža nemoč ljubimca, razpetega med strahom pred oblastjo, ljubeznijo do zaročenke Asterie in željo, da bi osvobodil njenega očeta. Asteria na videz popusti Tamerlanovim željam, da bi tako osvobodila očeta – ta pa ji zagrozi s

samomorom. Ob tem tudi sama prizna svoje načrte in Tamerlano obema priseže maščevanje (»A dispetto d'un volto ingrato«). Ko svojo ljubezen do Asterie prizna še Andronico, tudi ta pade v nemilost. Asteria kot sužnja na dvoru poskuša med banketom ubiti Tamerlana, to pa prepreči njegova zakrinkana zaročenka Irene. Ko naj bi bila Asteria obsojena, se njen oče zastrupi; ta žrtev gane celo tiranskega Tamerlana, ki odpusti Asterii in Andronicu, sam pa se oženi z Irene. Kljub srečnemu koncu je Tamerlano pravzaprav ves čas antijunak – po mnenju nekaterih avtorjev je ta lik nekakšna parodija francoskega »Sončnega kralja«, Ludvika XIV.

Z recitativom »Frondi tenere« in znamenito sledečo arijo »Ombra mai fù« se začenja ena najbolj slavних italijanskih Händlovih oper – **Serse** (Kserkses), ki je sicer nastala šele leta 1738. Libreto je napisal anonimni avtor po predlogi Silvia Stampiglie. Perzijski kralj Kserkses v svojem vrtu občuduje lepoto drevesa. V senci platane namreč sanja o Romildi, Ariodatejevi hčeri, v katero je zaljubljen tudi njegov brat Arsamene. Po različnih spletkah, kjer se včasih spomnimo tudi na Tamerlanovo zgodbo, pride do srečnega konca, ko se v pare združijo Romilda in Arsamene ter Kserkses in njegova prva, prava zaročenka Amastre. Čeprav je bil Händel v Kserksesu zelo inovativen in je naslovno vlogo pel slavni kastrat Caffarelli, je prva izvedba v Kraljevem gledališču na Haymarketu doživela polom. Morda zaradi svojega zapletenega dogajanja, morda pa tudi zato, ker se je čas razcveta italijanske opere v Londonu počasi iztekal.

Katarina Šter

Tamerlano, HWV 18

Spremljani recitativ »Chi vide mai« in arija »Benché mi sprezzi« (Andronico)

*Chi vide mai più sventurato amante?
Asconder mi convien l'ardor ch'io sento,
per salvar l'Ottoman dall'ira ingiusta
del Tartaro sdegnato;
meo s'adira Asteria;
credendomi infedel da sé mi scaccia,
e di punir l'infedeltà minaccia.
Può contro un sen esser più crudo il fato?
E quando mai d'Asteria io rivedrò il sembante?
Chi vide mai più sventurato amante?*

*Benché mi sprezzi l'idol che adoro,
mai non potrei cangiar amore.
Lusinghe e vezzi non dan ristoro
ai mali miei, al mio dolore.*

Arija »A dispetto d'un volto ingrato« (Tamerlano)

*A dispetto d'un volto ingrato
più sdegnato già s'agita il cor.
E nel petto a i tumulti dell'anima
può dar calma il mio solo furor.*

Kdo je še videl bolj nesrečnega ljubimca?
Spodobi se, da prikrijem žar, ki ga čutim,
da rešim Otomana pred krivičnim srdom
ogorčenega Tartara.
Asteria se huduje name;
misleč, da sem nezvest, od sebe me odvrča,
in mi grozi, da bo nezvestobo kaznovala.
Bi to srce še lahko doletela bolj kruta usoda?
In kdaj bom spet Asterii pogledal v obličje?
Kdo je še videl bolj nesrečnega ljubimca?

Četudi me ta, ki ljubim jo, prezira,
se moja ljubezen ne bo uklonila.
Laskanje in ljubkovanje ne dajo tolažbe
moji stiski, moji bolečini.

Ob kljubovanju nehvaležnega obraza
mi vse bolj besno razbija srce.
In v prsih mi vihar duše
zmore pomiriti le srd.

Flavio, Re de'Langobardi, HWV 16 (Flavio, kralj Langobardov)

Recitativ »Privarmi ancor« in arija »Rompo i lacci« (Guido)

*Privarmi ancora dell'amata beltà?
Mà pria che gli astri
Febo nel ciel ricopra,
vendicati saran dal mio furore
e l'onor vilipeso, e' genitore.*

*Rompo i lacci, e frango i dardi
ch'al mio seno Amor scagliò.
Mà poi senza l'idol mio
come, oh Dio! viver potrò?*

Mi boš odvel še ljubljeno lepoticó?
A prej kot bo zvezde
Apolon [Sonce] na nebu prekril,
maščevana bosta v moji jezi
razžaljena čast in moj roditelj.

Trgam vezi in drobim puščice,
ki mi jih v prsi meče Amor.
A vendar – kako bom mogel živeti
brez svoje ljubljene, o Bog?

Serse, HWV 40

Spremljani recitativ »Frondi tenere« in arija »Ombra mai fù« (Serse)

*Frondi tenere, e belle
del mio platano amato
per voi risplenda il fato.
Tuoni, lampi, e procelle,
non v'oltraggino mai la cara pace
nè giunga a profanarvi austro rapace.*

*Ombra mai fù
di vegetabile,
cara ed amabile,
soave più.*

Nežno in lepo listje
moje ljubljene platane,
naj se ti usoda smehlja.
Grom, bliskanje in viharji
naj nikdar ne zmotijo tvojega miru,
in naj te grabežljivi vetrovi nikdar ne oskrunijo.

Nikoli še ni bilo sence
rastline,
ki bi bila dražja in bolj ljubljena,
bolj ljubezniva.

Giulio Cesare, HWV 17

Arija »Al lampo dell'armi« (Cesare)

*Al lampo dell'armi
quest' alma guerriera
vendetta farà.*

*Non fia che disarmi
la destra guerriera
chi forza le dà*

Ob blesku orožja
bo ta junaška duša
maščevana.

Ni pogumen, kdor razoroži
desnico bojevnika,
ki mu je dala moč.

* Prevedla Katarina Šter. Prevodi so informativnega značaja.

ENRICO DINDO

Italijanski violončelist Enrico Dindo se je rodil v glasbeni družini. Pri šestih letih se je začel učiti violončelo, ki ga je doštudiral na Glasbenem konservatoriju v rojstnem Torinu. Izpopolnjeval se je pri Egidiju Rovedi in Antoniu Janigru. Komaj dvaindvajsetleten je postal prvi violončelist milanske Scale, v kateri je deloval 11 let, vse do leta 1998. Ko je leta 1997 zmagal na

Rostropovičevem tekmovanju v Parizu, je veliki ruski mojster o njem zapisal: »Dindo je čelist izjemnih lastnosti, popoln umetnik in izoblikovan glasbenik, z izjemnim zvenom, ki teče kot sijajen italijanski glas«. Odtlej je kot solist nastopil po vsem svetu in z velikimi orkestri, kot so Filharmonični orkester BBC, Rotterdamski filharmonični orkester, Francoski državni orkester, Filharmonija iz Scale, Nacionalni simfonični orkester Rai, Filharmonični orkester iz Sankt Peterburga, Državni orkester iz Sao Paula ter Simfonični orkestri iz Tokia, Toronta in Čikaga. Med dirigente, s katerimi je nastopal, sodijo Riccardo Chailly, Aldo Ceccato, Gianandrea Noseda, Myung-Whun Chung, Daniele Gatti, Paavo Järvi, Valerij Gergiev, Riccardo Muti in Mstislav Rostropovič.

Enrico Dindo je nastopil tudi na številnih pomembnih festivalih in v velikih koncertnih dvoranah, med drugim tudi v londonski dvorani Wigmore, na peterburškem festivalu Bele noči, na Dubrovniškem festivalu, na povabilo Gidona Kremerja pa je sodeloval tudi na festivalu Lockenhaus. Leta 2000 mu je Združenje italijanskih kritikov podelilo nagrado za najboljšega solista sezone 1998/99, novembra 2005 pa mu je predsednik Republike Italije podelil visoko državno priznanje za glasbo. Posebej zanj je nastalo nekaj skladb izpod peres skla-

dateljev, kot so Giulio Castagnoli, Carlo Boccadoro, Carlo Galante in Roberto Molinelli. Decembra 2001 je skupaj z občino Pavia in fundacijo Banca del Monte di Lombardia ustanovil Kulturno združenje *I Quattro Cavalieri*. V tem društvu deluje kot umetniški direktor in vodi ansambel I Solisti di Pavia, skupaj z Glasbeno akademijo Pavie, kjer je tudi profesor violončela. Enrico Dindo snema pri založbi Decca in igra na glasbilo graditelja Pietra Giacoma Rogerija iz leta 1717, ki mu ga je podelil sklad Pro Canale.

MARKUS FORSTER

Altist Markus Forster se je rodil v Innsbrucku. Prve glasbene izkušnje si je pridobil s petjem v deškem zboru iz Wiltna, s katerim je na mnogih koncertih in turnejah nastopil tudi kot solist. Izobraževanje je nadaljeval na salzburškem Mozarteumu (kjer je dobil posebno pohvalo za koncertno diplomu) in nato še na dunajski Akademiji za glasbo in igralsko umetnost pri Heleni Karusso ter v razredu za samospev in oratorij pri Walterju Mooreu. Dodatno se je izobraževal tudi pri Kurtu Widmerju in Paulu Eswoodu. Trenutno se izpopolnjuje pri Karlu-Heinzu Hanserju.

Nastopil je na Portugalskem (z orkestrom akademije St. Martin in the Fields), v kulturno-kongresnem središču v Lucernu, v dvoranah Concertgebouw in Westerkerk v Amsterdamu. Redno sodeluje s priznanimi ansambli, kot so Clemencic Consort, ansambel Unicorn, Musica Florea Praga, Capriccio Basel, Nemški Händlovi solisti, Musica Aeterna Bratislava, Ars Antiqua Austria in Baročni orkester Orfeo. Zelo uspešen je tudi kot solist na recitalih. Nastopil je na koncertnih turnejah v Izraelu, v dvorani Dunajskega glasbenega združenja,

v Glasbeni palači v Barceloni, v Cesarski rezidenci v Innsbrucku, v gledališču Carlo Felice iz Genove, v Filharmoniji v Bratislavi in v Narodnem glasbenem avditoriju v Madridu. Je zaželen gost številnih glasbenih festivalov in je nastopal na Festivalu za staro glasbo v Stockholmu, festivalu Kyburgiade (Švica), Koroškem poletju, Festivalu za staro glasbo Krieglach, na Salzburških Mozartovih tednih, na festivalu Styriarte in na Festivalu stare glasbe v Hernu.

Markus Forster se močno posveča tudi opernem repertoarju. Debiju v dvorcu Schönbrunn, ko je nastopil v Monteverdijevi operi *Kronanje Popeje*, je takoj sledilo povabilo za nastop v glavni vlogi Gluckove opere *Orfej in Evridika* v Regensburgu leta 1997, leto pozneje pa je nastopil tudi kot Ottone v Händlovi operi *Agripina*. Poleti 1999 je občinstvo navdušil z vlogo Platéea v Rameaujevi istoimenski operi. Med leti 1999 in 2001 je bil gostujoči solist v Državnem gledališču Baden-Württemberga iz Karlsruheja, kjer je blestel kot Erminio v Scarlattijevi operi *Il trionfo dell'onore (Zmagoslavje časti)*, ki so jo uprizarjali v okviru Händlovega festivala. Leta 2003 je gostoval tudi pri gledališču iz Ulma, kjer je nastopil kot Joad v Händlovi operi *Athalia*. Po izvedbi Gluckove opere *Le Canesi* v Damtschachu leta 2003 je nastopil v naslovni vlogi Lottijeve opere *Ascanio* v gledališču v Leipzigu, ki je s to predstavo gostovalo tudi v opernem gledališču v Bayreuthu.

KOMORNI GODALNI ORKESTER SLOVENSKE FILHARMONIJE

Komorni godalni orkester Slovenske filharmonije je ansambel štirinajstih godalcev, sicer članov Simfoničnega orkestra Slovenske filharmonije. Ob podpori Ministrstva za kulturo Republike Slovenije ga je leta 1993 ustanovil Boris Šinigoj. Čeprav ansambel prihaja iz Ljubljane, je njegov razvoj povezan tudi z mestom Maribor. Dolga leta sta ga namreč vodila Mariborčana, violončelist Andrej Petrač in violinist Miran Kolbl – prvi

kot umetniški vodja med letoma 1993 in 2001 in drugi kot koncertni mojster med letoma 1993 in 2004. V mesecu septembru bo zasedba tudi rezidenčni orkester Festivala Maribor 2009.

V petnajstih letih delovanja je ansambel odigral več kot 250 koncertov doma in v tujini, bil večkrat gost Ljubljanskega poletnega festivala, festivalov Danubiana in Slovenskih glasbenih dnevov, oktobra 2003 pa je nastopil v okviru Svetovnih glasbenih dnevov v Ljubljani. Že osmo sezono prireja ciklus koncertov Sozvočje svetov v sodelovanju z Narodno galerijo. Prireditve povezuje predavanja o likovni umetnosti s koncerti komorne glasbe in privablja obiskovalce različnih starostnih skupin in izobrazbene strukture. Ansambel sodeluje s svetovno znanimi slovenskimi glasbenicami – pianistko Dubravko Tomšič Srebotnjak, flavtistko Ireno Grafenauer in altistko Mirjam Kalin, koncertiral pa je tudi z enim največjih svetovnih čelistov Mišo Majskim, violinistko Sarah Chang, rogistom Stefanom Dohrom ter akordeonistom Richardom Gallianom. Kot solisti so se predstavili tudi člani ansambla in drugi priznani domači in tuji umetniki.

Orkester, ki igra brez dirigenta, je posnel več avdio in video zapisov živih koncertov in več zgoščenk. Repertoar Komornega godalnega orkestra Slovenske filharmonije obsega skladbe vseh stilnih obdobj. Posebno pozornost namenja ansambel stvaritvam slovenskih avtorjev, tudi tistih najmlajših, ki se šele uveljavljajo. Vse to potrjuje visoko kakovost ter vlogo in pomen Komornega godalnega orkestra Slovenske filharmonije v slovenski in evropski poustvarjalni kulturi.

Za svoje uspešno delo je ansambel prejel nagrado Prešernovega sklada leta 1999, Župančičevo nagrado leta 2004 in Betettovo nagrado leta 2006.

ZASEDBA ANSAMBLA

1. violine

Janez Podlesek, koncertni mojster
Vera Belič
Monika Ivančev
Tomi Dražil

2. violine

Oliver Dizdarevič Škrabar
Žiga Cerar
Rado Šteharnik
Bojan Erjavec

Viole

Maja Rome
Maja Ravnikar Babnik
Tomaž Malej

Violončelo

Igor Škerjanec
Klemen Hvala

Kontrabas

Petar Brčarevič

Čembalo

Domen Marinčič

Napovedujemo

Četrtek, 9. april 2009, ob 18.00
5. abonmajski koncert Cikla za mlade – red Furioso
Velika dvorana Narodnega doma Maribor

KOMORNA OPERA MNEMOSYNE

Glasba: Gregor Strniša

Četrtek, 23. april 2009, ob 19.30
6. abonmajski koncert Orkestrskega cikla
Dvorana Union Maribor

SIMFONIČNI ORKESTER IZ PEKINGA

Tan Lihua dirigent

Li Biao – tolkala

Spored: Kejie, Yuankai, Wenjing, Prokofjev

Sreda, 29. april 2009, ob 19.30
6. abonmajski koncert Komornega cikla
Dvorana Union Maribor

PATRICIA KOPATCHINSKAJA – violina

ANNA MARIA PAMMER – sopran

Spored: Kurtág

Nedelja, 17. maj 2009, ob 19.30
7. abonmajski koncert Orkestrskega cikla
Dvorana Union Maribor

RADIJSKI SIMFONIČNI ORKESTER FRANKFURT

Paavo Järvi dirigent

Spored: Haydn, Bártok, Brahms

Maribor, Slovenija kandidat za Evropsko prestolnico kulture 2012

ČISTA ENERGIJA!

Maribor • Murska Sobota • Novo mesto • Ptuj • Slovenj Gradec • Velenje

VEČER

RTS